

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2239/2021
10.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Василије Милош, адвокат из ..., против туженог АД индустрија скроба „Јабука“ из Панчева, чији је пуномоћник Александра Смилевски, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2121/20 од 07.04.2021. године, у седници од 10.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2121/20 од 07.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 138/14 од 18.10.2016. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи као незаконито решење туженог од 28.09.2011. године којим му је отказан уговор о раду и да се тужена обавезе да га врати на рад на одговарајуће послове. Ставом другим изреке тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 459.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2121/20 од 07.04.2021. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке тако што је поништено као незаконито решење туженог од 28.09.2011. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду и тужени је обавезан да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке преиначено је решење о трошковима поступка из става другог изреке првостепене пресуде и тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 372.000,00 динара. Ставом трећим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 51.000,00 динара.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку – ЗПП, који се примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на битне повреде поступка које могу бити ревизијски разлог, у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању утврђеном у поступку пред првостепеним судом и на расправи одржаној пред другостепеним судом, тужилац је код туженог био запослен од 27.03.2009. године и распоређен на пословима Побијаним решењем од 28.09.2011. године отказан му је уговор о раду због непоштовања радне дисциплине и недозвољеног понашања. У решењу је наведено да тужилац дуже време не поштује радну дисциплину приликом обављања послова, па је дана 24.02.2011. године истоварио робу са цигаретом у устима, а дана 25.06.2011. године је приликом истовара робе неовлашћено шетао кроз погоне иако је био упозорен да то није дозвољено приликом истовара робе предузећу „...“. Такође, наведено је да је дана 22.07. и 29.07.2011. године приликом истовара робе у предузећу „...“ дошло до неслагања количине примљеног високофруктозног сирупа и квалитет сирупа није одговарао пратећој документацији. У односу на понашање тужиоца које је отказним решењем окарактерисано као непоштовање радне дисциплине које се односи на неовлашћено шетање кроз погоне 25.06.2011. године, утврђено је да тог дана тужилац није учествовао у истовару робе у предузећу „...“, већ је учествовао у истовару робе у овом предузећу 28.06.2011. године, а из навода тужиоца и сведока утврђено је да је том приликом ишао до тоалета, односно да се кретао кроз ходник који води до тоалета. У односу на повреде радне обавезе које су тужиоцу стављене на терет да је дана 22.07.2011. и 29.07.2011. године приликом истовара робе предузећу „...“ дошло до неслагања количине примљеног високофруктозног сирупа и да квалитет сирупа није одговарао пратећој документацији, утврђено да на цистерни којом је тужилац управљао није постојала плomba тако да садржај није био заштићен од евентуалног истакања или уношења другог садржаја и да се ради о сирупу који није производ туженог већ је купљен од другог произвођача.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је првостепена пресуда преиначена, поништено као незаконито решење туженог којим је тужиоцу отказан уговор о раду и тужени обавезан да га врати на рад.

Правила је закључак другостепеног суда да је истекао рок из члана 184. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05, 61/05) у коме је тужени могао дати тужиоцу отказ уговора о раду за радњу непоштовања радне дисциплине дана 24.02.2011. године, јер је отказно решење донето 28.09.2011. године, дакле након истека законских рокова из наведене одредбе. Правила је и закључак другостепеног суда да тужени није доказао да је тужилац извршио повреду радне дисциплине неовлашћеним шетањем кроз погоне предузећа „...“ упркос упозорењу да је такво понашање забрањено, као и да се неслагање у погледу количине и квалитета испорученог сирупа предузећу „...“ могу приписати у одговорност тужиоцу. Да би запосленом био отказан уговор о раду у смислу члана 179. ст. 2. и 3. Закона о раду, потребно је да запослени не поштује радну

дисциплину прописану актом послодавца, те да је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, односно да запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду. У конкретном случају, тужени није доказао постојање наведених законских услова да се тужиоцу откаже уговор о раду, што је била његова обавеза као послодавца, а из утврђеног чињеничног стања не произлази да је критичном приликом тужилац кршио радну дисциплину, односно учинио повреду радне обавезе која му је отказним решењем стављена на терет.

С обзиром на наведено, правилно је другостепеном пресудом отказно решење поништено као незаконито и тужени обавезан да тужиоца врати на рад, што представља његову законску обавезу у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Наводима ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права заправо се указује да је тужилац учинио повреде радне обавезе, односно да није поштовао радну дисциплину према отказном решењу, што је супротно чињеничном стању које је правилно утврђено побијаном другостепеном пресудом.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић